

ца и съ паритѣ.—»Но но, рече на жена си, педѣй да бъдешъ тѣй огненна. Момичето е добро! Азъ иж самичакъ викахъ вътрѣ:

То е що друго, рече капуджійницата, тѣй можешъ да останешъ; а когато си е Ружица кошничката зѣла и трѣгнала, повикаха дѣдцата: »остани, остани! »И на мене бы мило было, рече майка имъ, ако бы могла да остане. А да ли бы остана слугыня при насъ?—О! съ драга воля, отговори Ружица, и азъ бы васъ твърдѣ верно и почтено служила.

»Добрѣ прочее, а ты си сега иди, и ако добіешъ дозволеніе отъ по старитѣ си, дойди въ идущата Събота.«

Ружица имъ благодари сърдечно, и побърза радостно да си отиде. Агница седѣше не далеко отъ оныя три кръста, и щомъ видѣ Ружица да иде, скочи на крака, отидѣ да иж посрещне и рече: Хвала Богу господжице, като вы видяхъ, треба да сте уморени и гладни. Дойдите да седнеме на трѣвата; азъ съмъ донела малко хлѣбъ и мѣко, да ѣдеме, а послѣ ще трѣгнеме.

Слънцето бѣше захванало да захожда, когато двѣтъ пѣтници стигнаха; Радивой и жена му посрещнаха ги радостно. Ружица твърдѣ уморена, нѣ задоволна, влѣзи въ стажта си; тя е предъ сичко благодарила Богу, за дѣто ѝ е предпріятіето благословимъ и моляше му ся да бы ѝ и въ бъдуще помагалъ.

